

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4235/23

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

העותר: פלוני

נ ג ד

המשיבים: 1. בית הדין הרבני האזורי ברחובות
2. בית הדין הרבני הגדול
3. פלונית

עתירה למתן צו על-תנאי בעניין פסק דינו של בית הדין
הרבני הגדול בתיק 1331082/3 מיום 9.5.2023

בשם העותר: עו"ד רונית ברנט

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. עניינה של העתירה שלפנינו בהחלטת המשיב 1, בית הדין הרבני האזורי רחובות (להלן: בית הדין האזורי), מיום 29.5.2022, ופסק דינו של המשיב 2, בית הדין הרבני הגדול (להלן: בית הדין הגדול), מיום 9.5.2023, במסגרתו נדחה ערעור שהגיש העותר על החלטתו של בית הדין האזורי.
2. אפרט את העובדות הדרושות לענייננו. העותר והמשיבה 3 נישאו זה לזה כדמו"י ביום 12.5.2013. ביום 9.11.2015 רכשו העותר והמשיבה 3 דירה (להלן: הדירה). כמחצית התמורה עבור הדירה שולמה באמצעות כספי ירושה שירש העותר והלוואה שנטל העותר מאביו, וכמחציתה באמצעות הלוואה שנטלו העותר והמשיבה 3 מבנק מזרחי טפחות, אשר מוחזרת באמצעות חשבון משותף של העותר והמשיבה 3 (הכספים

אשר מוכנסים לחשבון זה הם כספי עבודתו של העותר בלבד, שכן המשיבה אינה עובדת). הזכויות בדירה נרשמו על שמם של העותר והמשיבה 3 בחלקים שווים, ועל זכויותיהם אלה נרשמה משכנתא לטובת בנק מזרחי טפחות. ביום 8.9.2020 פתח המערער תיק גירושין בבית הדין האזורי וכרך לו תביעות בנושאים הבאים: משמורת על ילדיהם הקטינים של העותר והמשיבה 3, הסדרי שהות עמם, מזונות, וחלוקת רכוש. הצדדים התגרשו בתאריך 8.7.2021.

3. העותר הגיש לבית הדין האזורי בקשה שלא לכלול את הדירה בהסדר איזון המשאבים, וזאת נוכח טענתו לפיה המשיבה 3 בגדה בו (היתה בקשר אינטימי) עם אדם אחר כבר במועד רכישת הדירה, שלא בידעתו. לטענת העותר יש לראות בבגידת האישה הנטענת, על-אף שהוא לא היה מודע לה בזמן אמת, מעשה אשר יוצר "קרע בין בני הזוג" לעניינו של סעיף 5א(א)(2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973, אשר בגינו יש להכיר בזכות העותר לאיזון משאבים אף בטרם פקיעת הנישואין. המשיבה 3 הכחישה את טענת העותר בדבר הבגידה המיוחסת לה.

4. בית הדין האזורי דחה את בקשתו של העותר, מהטעם שבגידה, כשלעצמה, אינה מהווה "קרע" בין בני הזוג, ויש לבחון את נסיבותיו של כל מקרה ומקרה לגופו. בענייננו-שלנו, כך נקבע, העותר עצמו, לאחר שנודע לו, כביכול, על בגידת האישה, הודיע לבית המשפט לענייני משפחה כי בני הזוג מעוניינים לנסות ולעבוד על שיקום הנישואין. בפועל, אין כל ראיה לכך שנוצר "קרע" בין בני הזוג, במובן של הפסקת השיתוף הכלכלי, עד למועד בו פנה העותר לבית הדין האזורי בבקשה ליישוב סכסוך ביום 13.7.2020. בהתאם לכך, נקבע כי מועד הקרע לעניין תום תקופת איזון המשאבים יהיה בתאריך 13.7.2020, ונדחתה בקשתו של העותר לנסות ולהוכיח את אי-נאמנותה של המשיבה 3.

5. העותר ערער לבית הדין הגדול על החלטת בית הדין האזורי, וערעורו נדחה מנימוקיו של בית הדין האזורי.

6. על החלטת בית הדין האזורי ופסק דינו של בית הדין הגדול הגיש העותר את העתירה שלפנינו, במסגרתה ביקש מאיתנו להורות על בטלותן של ההחלטות האמורות, באופן שיתאפשר לו להוכיח את אי-נאמנותה של המשיבה 3 וכן להוכיח את הרלבנטיות של הנושא לעניין חלוקת רכושם של בני הזוג. העותר הדגיש בעתירתו כי הוא מודע להלכה המושרשת לפיה אי-נאמנות או אשם בפירוק הנישואין אינם מהווים עילה לשלילת זכויות ברכוש המשותף, אולם לטענתו הלכה זו נקבעה ביחס לזכויות שהתגבשו במאמץ משותף, ואינה מכוונת למקרה שלפנינו, שבו הדירה המשותפת נרכשה באופן בלעדי מכספי העותר.

7. דין העתירה להידחות על הסף.

8. "כלל גדול הוא כי בית משפט זה ביושבו כבית משפט גבוה לצדק אינו יושב כערכאת ערעור על בתי הדין הרבניים [...]. התערבותנו בהחלטותיהם של בתי דין דתיים

נעשית במשורה ובמקרים חריגים ומוגדרים, כגון: (1) חריגה מסמכות; (2) סטייה ברורה מהוראות חוק המכוונות אל בית הדין הדתי שניתן לראות בה חריגה מסמכות או טעות בדין גלויה ומוכחת על פני הפסק; (3) פגיעה בעקרונות הצדק הטבעי; וכן, (4) כאשר יש להושיט לעותר סעד מן הצדק שאיננו בסמכותו של בית משפט או של בית דין אחר" (בג"ץ 5636/21 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקה 5 (22.8.2021)). בפרט, נקבע כי טעות בפסיקתם של בתי הדין הדתיים אינה מהווה, כשלעצמה, עילה להתערבותנו (ראו: בג"ץ 5421/21 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי בירושלים, פסקה 11 (14.9.2021)). בענייננו-שלנו, טענתו של העותר נוגעת לאופן בו יישמו בתי הדין הרבניים את הדין הכללי, ודי באמור כדי לדחות את העתירה.

9. למעלה מן הצורך, אציין כי טענתו המשפטית של העותר גם אינה נכונה לגופה. לטענתו, ההלכה שנקבעה בדנג"ץ 8537/18 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (24.6.2021) נקבעה בנסיבות בהן הנכס המשותף נקנה ביגיעה משותפת של בני הזוג, אולם לא כך היה הדבר. כמתואר בפסק הדין, בנסיבות המקרה דשם הנכס שבמחלוקת היה בית מגורים אשר נבנה על מגרש אותו ירש האיש עוד בטרם נישואיו ושנרשם על שמו בלבד בכוונת מכוון (ראו: שם, פסקה 1 לפסק דינה של הנשיאה א' חיות). לא זו אף זו. בענייננו-שלנו, מדובר בנכס אשר הוקנה בפועל למשיבה 3 כאשר המשיבה 3 והעותר נרשמו שניהם כבעלי זכויות שוות בדירה, והמשכנתא נרשמה על זכויותיהם במשותף. בעניין נכסים כאלה, נקבע בפסק הדין, על דעת כל חברי המותב, כי "לית מאן דפליג, כי לא קיים שום קשר משפטי בין בגידה לזכויות קניין: בת הזוג שאינה נאמנה מינית לבן זוגה, ושמקיימת קשר מיני עם אדם אחר במהלך הנישואין, איננה מאבדת בשל כך שום חלק מרכושה ומזכויותיה, כל אימת שמדובר בזכויות בנות קיימא שכבר נרכשו או הבשילו. כפי שציינתי בפסק דיני בהליך הקודם, ראיה על בגידה כלל איננה רלבנטית ועל כן גם איננה קבילה לעניין איזון המשאבים ולחלוקתם השוויונית של הנכסים אשר נצברו על ידי בני הזוג במהלך נישואיהם" (ראו: שם, פסקה 11 לפסק דיני; וכן פסקה 11 לפסק דינו של השופט י' עמית). ברי הוא, אפוא, כי בפסיקתם של בתי הדין מושא העתירה לא נפלה כל טעות גם לגופם של דברים.

10. סוף דבר – העתירה נדחית בזאת על הסף ללא צורך בתשובה. העותר יישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 5,000 ש"ח.

ניתן היום, ט"ז בסיון התשפ"ג (5.6.2023).

